

DEBRECZENI ELLENŐR.

POLITIKAI, TARSADALMI és KÖZGAZDASÁGI LAP.

Megjelen naponként, a vasárnap és péntek kivételével.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA:
 Rózsater, Kardos-ház, 16. sz. alatt.
 Ide intézendő a lap szellemi részét illető minden közlemény. Kéziratok s levelek vissza nem adatnak. Bérmentelen levelek csak ismert kezektől fogadhatók el.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Helyben házhoz hozva vagy vidékre postán küldve:
 Egész évre 10 frt. — Félévre 5 frt. — Negyedévre 2 frt 50 kr. — Egy hónapra 1 frt.
HIRDETÉSI ÁR:
 Ot-hasabos postaiar egyeztetéssel 5 kr. — Bélyeg nélkül minden hirdetésért külön 30 kr. — Nyilatkozat 4 hasabos postaiarért 20 kr.

KIADÓ-HIVATAL:
 Kutasi Imre könyvnyomdája, Főpiacz, Sz. Nagy Károly-ház.
 Ide küldendő a lap anyagi részét illető minden közlemény ugyint az előfizetési pénzek, a kiadás körüli panaszok és ahirdetmények.

Hogy állunk a „sertés-pörrel“?

(T.) Mit gondol például nemes Debreczen városa, hogy lenne jobb: ugye ha sertéseiket Hajdu-Böszörménybe vinnék hizlalni és ott adnák el, vagy ha Hajdu-Böszörmény is oda hozná a magáét? Másképen mondva: jobban szereti-e azt a debreczeni sertést hizlaló, ha a kereskedő Hajdu-Böszörményből rendel a helyett, hogy Debreczenből rendelne, avagy veszedelmesebb reánk nézve a szerb és oláh sertés konkurrenzia: ugye, ha nincs belőle semmi hasznunk és a kereskedő a helyett, hogy Kőbányából rendelne, Belgrádból vagy Bukarestből rendel? avagy ugy, hogy a szerb és oláh sertés Kőbányára jön, ott hizlik meg, ott fogyasztó is, a hizlalója meg a hizlalatója is, ott összpontosítja a forgalmat és a külföldi kereskedőket oda csalja?

Ugy hiszem, hogy erre a legrövidlátóbb ember is tud helyes feleletet adni. Nos? — És a magyar ellenzék ezt nem képes megérteni. — De hogy nem képes! Nem akarja megérteni és csűröm oszvarom magyarázása által oda törekedik, hogy a nagyközönség felfogását is elcsavarja. Ebből állván a magyar ellenzék mestersége, méltóztassanak épülni rajta.

Megtámadják Tiszát, hogy mert oly szerződést kötött a kormány Szerbiával, mely a sertés után 50 krajczárral leszállítja a vámot, hát megkárosította Magyarországot 150 usque 200 ezer forinttal. Hogy denique Magyarországnak mindig engednie kell, még Szerbiával szemben is. — És aztán következik a rendes vádak sorrendben.

Hiába mondja aztán Tiszá: Uraim. járjatok ezeteken. Én genirozva vagyok azt mondani, hogy ezen kereskedelmi szerződéssel Szerbiának

egész sertéskereskedelmét Budapestre helyeztük át, a mi reánk nézve erkölcsileg is, anyagilag is tiszser meg huszszor annyit ér mint az a, legfelelbb 200 ezer forint.

Persze hogy mindezeket hiába mondja Tiszá a Kálmán. Az ellenzék a hazafi, hát az beszélhet összevissza. Mikor tehát azon végiment, hogy mily nagy kárt okozott Tiszá a Kálmán ezen szerződés által az államnak. akkor nekimegy a másik oldalról, (mert csakis egy oldalról való támadás nem érvényes) és elmondja, hogy mennyi kárt okozott a megkönnyített konkurrenzia által a sertést tenyésztőknek...

Itt megint hiába mondja el Tiszá Kálmán hogy: Uraim! A mi azt illeti, én is sertést tenyésztő vagyok, még pedig valamilyen, ki cirka százezer forintocska szoktam be venni sertéseimért évenként, hát csak érték annyit a csizóhoz mint Madarász. — de ha azt mondom, hogy ezen szerződés által egy krajczár károsításban sem részesülök, csak elhibetik nekem. Ha már azt nem akarják elhinni, hogy hazafi vagyok s a hazáért is képes vagyok valamire, — azt már csak elhibetik, hogy saját érdekeimet nem engedem, és a Szerbia szép szeméért nem megyek bele oly szerződésbe, mely nekem a szerződési idő alatt talán százezer forintnál is több kárt okozhatna? — Ezt már csak elhibetik...

Nincs is abban semmi, hogy el ne hinnék. sőt nagyon jól tudják hogy ugy van. de attól félnek, hogy a közönség is elhiszi, s amennyiben hogy Tiszá ismét hasznára volt az országnak, tehát az ellenzékét ismét hátraveti egy lépéssel. Szóval napról napról napra tapasztalunk kell, hogy mennyire fog ellenzékünkön az öreg Puluszky azon veszedelmes tana: hogy az ellenzéknek csak a kormányrajutást kell szem előtt tartania!

És azt mondják, hogy kormányparti lapra nincs szükség! Hát nem halálós vétek lenne édes uram abban a hitben hagyni a közönséget, hogy ez a Szerbiával kötött kereskedelmi szerződés az országnak kárára van, holott a kormány kizsákmányolt vele minden Szerbiából csak kizsákmányolható előnyt, sőt a mit azok észre sem vettek: ser-

téskereskedelmük átültetett Kőbányára.

És most már hagyjuk az országot abban a hitben, hogy érdekeinket itt sem védte meg Tiszá a Kálmán, hagyjuk ámitani a közönséget saját maga ellen, annak az ellenzéknek javára, mely ezeken az utakon és módokon akarja markáiba kaparintani a kormány gyéplőt!...

A vasut államosítás ügye hazánkban.
 Miután a kamat biztosítást élvező vasutak folyton igénybe veszik az államkincstárt, valószínűleg még a jelen parlamenti ülészek alatt fog egy vasuti zártörvényjavaslat az országgyűlés elé terjesztetni. E törvény által biztosítani fogják a központosított állami üzemvitel előnyeit és különösen a vasutigazgatási költségeknél elérhető megtakarításokat, a nélkül, hogy a kormány kénytelen volna az illető vasutak tényleges megszerzése céljából pénzügyi műveleteket tenni, melyeket még az esetre is, ha nagyobb terheletés nélkül járnának, mindenképp elkerülni akarnak. A magyar államvasutvonalak közé beékelte alföldi és első erdélyi vasutat az állami vasuti üzembe azonban okvetlenül fölveszik, hogy azok üzeme olcsóbbá tétessék.

A törvényhatósági joggal felruházott városok bel- és külterületén teljesítő csendőrségi szolgálatról szóló tjavaslat, mint az „O. E.“ jelenti, már nemcsak elkészült, hanem a minisztertanácsban tárgyalatott is. — Ugyanez alkalommal elhatározta a miniszteri tanács, hogy két további csendőrkörület felállítását költségére felhatalmazást kér az országgyűléstől.

Pártok és vezérek az országházból.

Irja: Egy volt képviselő.
Verhovay Gyula.
 A vezértagok vezércsillaga.
 Ki mondja meg mi által lett ő nagy emberré? Mutasson fel valaki tőle egyetlen kötet önálló művet; az országgyűlésen teljesített valamely figyelemreméltó dolgot, vagy mondott-e valami nagyobb szabású beszédet? Soha, semmit. Pedig soha senkinek sem nyitottak szebb alkalmat; a mult országgyűlés megnyitakor a vezérérfiak, kik már akkor maguk közt kijelölték számára a diszhelyet, őt bízták meg a válaszfelirat betérjesztésére, úgy megbukott vele, hogy még az indoklás elől is elvonult. Aztán egész országgyűlés lefolyása alatt, hosszú három éven át, bölcsen halgatott. Mi által lett a párt ügyeit intéző körök oly elkényeztetett gyermeke? Miért rendelik magokat neki annyira alá a gyengék, s rettegnek az erősek? Miért vonul a végrehajtó bizottság működésén végig veres fonaként az ő szelleme? Mi által és hogyan érdemelt ő ki a pártban vezértsági szerepet? Tán azért, mert multja,

bár nem hosszú, de érdemekben gazdag, következetességben szilárd, s elvhűségben taníthatatlan? (erre majd rámutatunk) vagy mert Madarász jobb keze, Németh Albert ur bátyja s Mocsáry Lajos vezérkar főnöke, Mantouffle je?

Titok, titok, titok! de végre is őt a pártban óriási kellett felfújni. És most óriás, a fejökre nőtt, és félnek tőle.

Mocsáry Lajos egyszer egy nyilatkozott. hogy Verhovay Gyula oly egyéniség, aki ha nem volna a házbán, be kellene hozni minden áron. Na hiszen ott van, nem csak a házbán, de Mocsáry Lajos fejében is, mert gondolatainak, eszmemeneteinek ő ad irányt.

Ugy ir és beszél, mintha a pártban ő volna az örök bíró, ki a legtöbb joggal ítélhet az egyes tagok értéke s megbízhatósága felett; ugy ir és beszél, mintha ő ezen elvekkel lépett volna a világba s midég mint őre, prófétaja küzdött, pedig daczára annak. hogy nem oly rég szerepel, már arcot és vonalat változtatott. Szolgált ő már más táborban, éles harcot vitt azon sereg ellen, a melynek ma kis Napoleonia.

Verhovay Gyula 1874-ben mint az „Ellenőr“ katonája és belmunkatára, azon pártból, melynek ma csalhatlan prófétaja, így ir: „Simonyi Ernő és Csávolszky Lajos által a „szent egyetértés“ nevében összehívott népgyűlés előtervezetén majdnem hajba kaptak a csalhatlan elvű árnyalatok vidéki küldöttjei és fővárosi kolompasai. Végtelen czivódás, korcsmai láрма, kölcsönös gyanúsítás, személyes irtás között folyt az értekezlet, mely után annyira felzavarta Gubody epéjét, hogy elkeresztelte „csorda gyűlésnek“ az értekezletet. Ezért a keresztvízért aztán ráfordoznak, lekározzák és a tisztes ősz szakál megretinés, korioláni boszut forgatva szívében a gyűlés ellen. Simonyi az elnöki székről pattog, morog és dübög, bosszantja nagyon, hogy „elvetvén a szelet, vihárt aratott utána.“ Csávolszky a konkoly biutési szereplését azzal áll boszut, hogy kizsákmányol a folyosóra és felsülési szegyenében a körmetrágia. Kun Pál szakála még jobban bevörösödik, és hazafiság patenseket osztogat (mint most Verhovay) kimondván, hogy aki nincs vele, az hazafiatlan (épen mint Verhovay). Hanem aztán rá is pirit mindjárt Szakácsi, hogy csak tartsa meg a színét, az olyféle izgága, ki egy kerület nevében beszél, de hamisan; vita támad még a fölött is: hogy mi az a meeting. Bajusz József ráfogja. hogy e szó alatt Kállay utczáról fölvezetett csúcseleket értett, mire természetesen Simonyi angol nyelvképességét úgy elfutja a méreg, hogy a csengetyűt az asztalhoz vágja, s Bajusz zavargónak tiszteli meg. A látvány találon csak egy tüzetesen disputáló kofa táborhoz hasonlít. Szerencse, hogy nem volt kezökben piszkafa, seprűnyél, vagy más hasonló veszedelmes fegyver. Annyi bizonyos, hogy a Babelóta nem látotta világ ilyen Egyetértést.“

Ilyennek látta, ilyenek ismerte ő ezen csatában s már is sebet kapott) megigazitandó.

„Egy országot egy gömböstűért“, kiáltam zs bembem megmaradt papiroskámat föl emelve s a hidegtől didergő ganderobiernek mutatva, ki emberfeletti stoicizmussal várta a gondjaira bizott 3-4 száz felöltő örzésének keseresen kérdemtel jutalmát. De hajl 4 fok hideg mellett megfagyott az ő szive s én gömböstű nélkül busan kezdtem visszaballagni.

Az étterem egy szögletében X. kereskedő kedélyesen quaterkázott Y. magánzóval. — Kérem X. ur önnek mint kereskedőnek biztosan lesz egy rezerva gömböstűje, nagyon lekötelezne, ha — — Oh kérem! kész örömmel: tessék. Hanem már most viszontszolgálat fejében arra kérem kegyedet, sziveskedjék köztém s Y. ur között az itélő bíró szerepére vállalkozni. — Nekem u. i. egészségi szempontból tilva van az esős bor ivása, tehát többnyire vizet, vagy vizet bort iszom. Tettem azt az imént is: előttem nagyon kedves női társaság jelenlétében.

Látván ezt Y. ur, elég tapintatlan volt hangosan azt nyilatkoztatni, hogy nincs jobb ital a bornál, valmint hogy a ki bort nem iszik, az előtte nem férfi: csak pulya. Én pedig erre ingerülten azt feleltem, hogy lehet az ember derék férfi, ha mindjárt bort nem iszik is. Kérem e felett itélni, hogy melyikünknek van igazs.

— E felett nekem itélni kissé bajos dolog, mivel én (lévén a nemes árpálnék ki-

A „Debreczeni Ellenőr“ tárczája.

Azért hogy te. . .

Azért hogy te el is hagyál engem, Nem lesz mindig ilyen bus a lelkem. Nem lesz mindig, nem lesz mindig En: aitam a bánat, Nem halok meg, nem halok meg Csalfa lány! utánad. . .

Ha beborult az ég boltozatja S áldasadó csepjéit lehullatja: Széjjelozslik, széjjelozslik Fellegnek serge, S újra mosolyg, megint ragyog A napsugár szerie.

Bár fölöttem felhője a bunak Ste értehd hō konyuim hullnak: Majd megszunik, tova tunik A borongó bánat — Hűségesebb szeretőre Találók még nálad!

Kőrösi Lajos.

A tombola-estélyen.

Szombaton este tartá meg az izraelita nőegylet a betegesegélyző-egylet javára rendezett jótékonycélnü táncmulatsággal egybekötött tombola-estélyét. Hogy ezen estély, nagy pártolásnak fog örvendeni, az előre látható volt. A célú nemes s a fiatalok nem vonakodott a jótékonyággal egyetemben, a minden körülmények között kedvelt táncnak is hódolni. —

A jegyek már jó előre rohamosan kelték el, s ezt leginkább azon fiatal hölgyek érdeműl kell felemlitenünk, kik nem sajnálva a fáradságot, városszerte árusíták el a jegyeket. Ugyan ki tudta volna azon viruló arczu, mosolygó ajku suplikánsoknak a jegy megvételét megtagadni.

Ilyesmire csakis az lehetett képes, a kinek e célra vagy már volt jegye, vagy még nem volt pénze.

Esti 8 órakor már zsufófásig tömve volt a „Korona“ nagyterme. A társaság, mint minden nem zártkörű estélynél, nagyon hasonlított egy brokát szalaghoz, melynek alapja selyem, atlasz s ezüst és arany szálakból virágok vannak bele szövve. A tombola-játék tulságos zajosan folyt le. A nyeremény tárgyak egyrésze szép volt s a zajos érdeklődés ebből leli ha nem is menségét, de magyarázatát. A vacsora s tombola folyama aatt a nagyszámban megjelent férfi közönség nagyon is sans-géne viselte magát, a mennyiben minden tekintet nélkül a gyöngébb nemre, a kiállhatatlan erös virginia, cabanos, britanica, cuba sisten tudná miféle szivarokból, olyan csipős, kacsaringós füstgomolyokat eresztgotték, mint valami török pasák. — Ez megbocsáthatatlan volt tőlük. . .

A füst az egész termet elárasztá s ennélfogva mint egy ködfátyolon keresztül látam; a mint a sorolásnál egy orvos diadalmasan szoritá karjaiba az általamegnyert, harisnyákat tartalmazó dobozt; egy gyógyszerész pedig a női „Lavallérie“ nyakkeudókat, a mi általános, hangos derűtséget kellett.

A tombolát, egy fiatal kereskedő nyerte el és még azonfelül meg is eljeneztek.

Ejféli tájban megszólat a zene, s a fiatalok legott vig tánczra kerekedett. A táncz-képes fiatal emberek tnyomó része — előttem ismeretlen okból — macacul strikeolt és ha már strikeoltak, hát tettek volna legalább a terem falainak mentében. De nem! hanem a terem közepén tömörülve, szigeteket képeztek, a melyhez a hullámzó tánczó párok, hullámként verődtek.

Egy izben (éppen sebes-polkát tánczoltunk) tánczosom „Üdvöskérő!“ kezdett el beszélni.

— Hagya el kérem — mondam neki — ilyen szűk helyen, sebes tour-tánczközben nem üdvös a tárgyalás, ugorjon inkább nagyobb, hogy ki ne jöjjünk az ütemből és vigyázzunk, hogy ne karambolozzunk. Alig mondam ki azonban az utolsó szót, midőn egy tüzes tánczó párral karamboloztunk és ripsz-rapsz jobbról, balról foszlányba szakadtak le plüssök.

Se baj! — gondolám magamban — hiszen itt van zsebemben az elővigyázatból ide helyezett gömböstű-sereg. Oda nyulok, de jaj! hol van már a gömböstű! Megunta magát szegegyke és bizonyosan kitancozt a gázfényre. Nem maradt egyéb, mint az „Ország-Világ“ czimlapjának egy részecskéje, melybe a szökevény haj- és gömböstűket göngyöltém. Hiszen a déli sarktól az északi sarkig, csak egy ugrás — gondolám magamban — s a torró tánczteremből a szibériai hideggel veteledő garde-robba ugrottam, ruhámat (mely alig volt

pártot, mikor ott az „Ellenőr“ táborába hozta a „lehnungot“. Akkor ugyanazon zászló alatt mint ma, ugyanazon alapelvek alatt mint ma a vezérszemélyzet, kofacsoport volt. Vagy csak azóta nem érdemelnek piszkafát és seprőnyelet, a mióta Verhovay Gyula közlések állott Mocsáry Lajos vezérkar főnökének? Csak azóta lett ez tisztességes párt, a mióta ő belépésével megtisztelte? Hiszen ez nagyon szép, csak aztán a függetlenségi sajtóba is tisztességes hangot hozott volna át. Ő fejtálta, s behozta az irodalmi szitkolódást: lapjában nincs politika, eszmefejtetés, elvharc, hanem agyon-doronkolás a legmagasabb helytől a haza szolgálatában levő legszerényebb munkáig, kivéve az ablak beverő csöcselékét.

Irt ő még ugyanakkor, mint az „Ellenőr“ táborában levő vitéz a függetlenségi párt ellen csifrábbat is, idézek szöveget: „Hej Császáry, Irány! szíbelok-nak vezére, belekoppantotta 48-as hazafiságnak szilárdaságát Madarász József sörös demagógiájának 49-esébe. — Fejeteke olvasta a legnagyobb átkot, mint kik komolyan és tetteleg nem, hanem csak szóval és játékból kívánják az 48-as álláspontról Magyarországot önállóságra. No de se baj, a vastag nyak meghajlott tegnap és megkapta a teljes büntetését és abszolvenciát, s most Madarász-szal egy kalap alatt s egy akolban hirdetik: 1848-ba beledőlt a mennydörgős mennykő, éljen 1849.“

„Türelmetlenség“ mások meggyőződése, gyanúsítás mások becsületes szándéka iránt hozta létre ezt. Milyen a mag, olyan a gyümölcs. Jaj neked egyetértés? Hogy is maradhatna el a vizsály; midőn az éles választóvonal fennáll azon gyanúsításban, melyet a 48-sok fölvetettek, hogy az ország önállósága és függetlensége nem oly cselekedés, melynek létesítésére a személyes unio és a fennálló közjogi törvények alapján törekvésnek, hanem egy forradalmi jelzés. És egy maradhatna el a vizsály, midőn ugy Kossuth-tal, mint választásokkal szemközt a szakszabályokat a rúlnak. S azt hiszik, megcsalták Kossuthot is, meg önmagukat is, mintha bizony Kossuth elég gyermeket volna hozzájuk leszállni a porba politikai bujdosít játszani.“

„Igy hát e mozgalom vége nem lehet más, mint egy óriási fiaskó, mely fölött aztán elénekelhetik a népszerűség vizáinak zavarosában a szereplők: Hálópikát nekünk, szalmát süvegükre. Anyi hírt, hogy már vágyunk a szemétr.“

Nos hát Verhovay Gyula ma azon párt-nak, melyről onnan túlról így irt, egyik vezér-tagja, s a párt többi vezértagjai, akikről fentebb oly emelkedett s megtisztelő hangon nyilatkozott, magas piedestairst állítják, hogy a világ öt legnagyobb lássa.

Vajjon őt, vagy magukat tisztelték meg ezzel jobban? Elég a hozzá, Verhovay Gyula magosan áll, szórja a kegyeket és villámokat; fölemel és lesújt, osztja a parancsokat s kinevezi a hazafiakat, mit Madarász József és Mocsáry Lajos ellenjegyez. Nem csak a hazafiakat nevezi ki, de a hazaárulókat is proscribálja. Hallom, mert magam soh' sem láttam, hogy szerkesztőségében van, vagy legalább volt egy nagy feiragasz, hogy:

Le a hazaárulókkal!

Tiszta Kálmán (természetesen híz miniszterelnök, s Verhovay Gyula ellenjelöltje volt Debreczenben). **De t v o s K á r o l y** (valami közszóló fogható személyes kérdés miatt).

B a r t ó k L a j o s (oly dologért, melynek utójátéka a fenytő bíróság előtt folyt le). **D e g r é A l a j o s** (mert Czeglédén ellenjelöltje volt) stb. Hát tiszteltbeli hazaárulókat nem nevezett ki? A többi nem tudom mivel érdemelte ki a proscribátást? A fennemlített csak is Verhovay Gyula egyénisége ellen követtek el

váló tisztelője) sem bort, sem pedig vizes-bort soha nem iszom. Őnek X. ur lekötöztette lévén, nem akarom kérését megtagadni s itélőbírói minőségemben, ennek halgatol-leg egy adomát fogok önöknek elbeszélni; mely reményem, hogy kellőleg meg fogja olandi az ön által felvetett sajátos kérdést.

vésztéget. Verhovay ellen véteni tehát hazaárulást! Na, ennyit nem arogált még Magyarországnak magának soha senki. II-ik Rákóczy Ferenc fejedelemi vagyont, vért életet, családát, két felajánlott koronát, szóval mindent, minden boldogságot, mint az emberek legboldogabbika bírhat, áldozott a hazáért, még sem jutott eszébe soha hazaárulással vádolni azt, aki személye ellen vét. De az csak II-ik Rákóczy Ferenc volt, és nem I-ső Verhovay Gyula.

Hat tulajdonképp mit is tett eddig Verhovay Gyula a hazáért? szitkozódott, aztán megint szitkozódott, s mindig szitkozódott, de ezt annyi virtuozitással, hogy az olvasónak néha hazaszála is égnek mered tőle. Új nyelvet és új szótárt hozott be a napi sajtóba, de nem talaj hálás talajra, mert az ő lapját kivéve, sehol sem tenyészik.

Gróf Károlyi Gyulának mint a magyar orsz. veres kereszt egyet elnökének felhívása Debreczen város közgyűléséhez.

(Vége.) Alig férhet ezek után kétely ahoz, hogy a veres-kereszt segély-egylet országos szervezése oly feladat, melynek létesítése mindnyájunk hazafiai és emberbaráti kötelessége, és szervezésben a leghathatósabb és egyedül sikert ígérő támasz a mélyen ti-zteit közgyűlés, mely mint a felügyelete alatt álló terület szemléli, erkölcsi és vagyoni központja, nagy tekintélyenél fogva irányt ad ott lakó polgártársaink gondolkozá-módjának, befoly cselekedeteikre, és hatáskörénél törvényadta jogánál fogva kihat a felügyelete alatti terület minden kis részére.

Sokkal több tisztelettel viseltetem a mélyen tisztelt közgyűlés minden egyes nagyrődemű tagjának hazafisága és emberbaráti érdeke iránt, hogysem szükségesnek találom, a fent előadottak után, az egyet meleg támogatását újabb érvekkel is ajánlani; e helyett csupán egy körülményt legyen szabad megemlítenem, mely hivatva van a nálunk még nem eléggé ismert veres kereszt segély-egylet valódi czéját és tevékenységét kellő világításba helyezni.

Meglehetős elterjedt azon nézet, hogy a veres-kereszt egyet csupán háboru esetén és csak a katonaság érdekében van hivatva működni, s mint ilyenről, elégségesnek tartják, ha a polgárok adakozását háboru esetén veszi igénybe, béke idején tehát a segély gyűjtés és szervezkedés munkáját fölöslegesnek, vagy legalább is időelöltőnek tekintik.

Téves e nézet ugy aljában, miut következtetéseiben. Mert igaz ugyan, hogy az egyet főczélja a háboruban megsebesült harcászok ápolása, de hogy e nagy feladatnak szűkeg esetén megfelelhessen, elmaradhatlan kellék, hogy e czélra a béke idején szervezkedjék; mert ha föltételezhető is, hogy sebkötő anyagok s egyéb féle szerek háboru esetén gyűj és utján beszereshetők, kórházak felállításá, betegápolónók kiképzetése, önkéntes csapatok szervezése, betegszállító vonatok, hajók és kocsik beszerzése csakis hosszú időn át, tehát a béke idején létesíthetők, valamint az ezekhez szükséges pénzüsszegek is polgártársaink szertelen megterhelése nélkül nem egyszerű, hanem parányi részletekben, de folytonos gyűjtés által állíthatók elő, s épen e körülmény adja észszerű magyarázatát annak, hogy alapszabályaink 5-ik §-a a tagsági díjat csak évi egy forint-ra határozta.

De téves az egyet valódi czélja iránti ama nézet is, mintha az egyet csak háboru esetén és csupán a katonaság érdekében volna hivatva tevékenységet kifejteni. — mert az alapszabályok 4-ik §-a szerint egyetünk feladatává tettük jótékony működését állandósítani vagyis a béke idejére is kiterjeszteni. A haza különböző részeiben felállítandó kórházaink béke idején nem a katonák, hanem

A rejtelmes halál.

Elbeszélés. **VÉRTESI ARNOLDTÓL.** (Folytatás.)

A két fiatal ember szótlan szorított kezét; Holló Laci azonban nem birt valami sajtáság nyommasztó, aggasztó érzéstől menekülni. A szolgabíró magaviselete oly különösnek látszott. — Csak nem hiszi, hogy én vagyok a gyilkos? — gondolta Laci s borzadás futott át egész testén.

Lenkét kereste. A leány a kiterített halott ravatalánál térdelt és imádkozott. Nem állt föl, mikor az ifju belépett s csak fejét fordította feléje, végtelen szomorú kifejezéssel. Az ifju pár percig sápadtan, némán állt a szoba küszöbén. Bent többen voltak a szobában, az asszonyok imádkoztak, a férfiak sutogtak; de egy pillanatig minden szem feléje fordult s minden szemben oly csodálatos megdöbbenő kifejezés látszott. Ugy érezte az ifju, — mintha egyszerre láng öntene el arcát s mintha aztán még jobban borzongana. E szemek pillantása erémítette és föllázította egyszerre. Most előbbre lépett a küszöbről, egészen a térdelő leány mellé. — Lenke! — szót hozza halkan. A leány csak némán intett fejével, mintha mondani akarta volna, hegy most engem!

segélyre szoruló polgártársainknak fognak meghelyül szolgálni, az egyetnek betegápolásra kiképzett női béke idején szintén a családok egyik legszebb, de leg súlyosabb feladatát, a betegek ápolását lesznek hivatva teljesíteni; másrészt rendkívüli szerencsétlenségek, mint árvíz, tűzvész, inség, vagy járvány esetében az egyet feladata a szűkölködők segélyezése.

Ne adja az ég, hogy annyi csapás után még újabb csapás érje nemzetünket! de ha ily baj mégis ellátogat, nagyobb megnyugvással nézhetünk azzal szembe, mert tudjuk, hogy segélyezésére siet egy országosan szervezett egyet segédeszközeivel és apránként gyűjtött állereivel, melyek azonban, épen az országos szervezést s folytonos gyűjtést folytán, nagy összegeket képviselhetnek, és újabb gyűjtéseket eszközölhet a szűkölködők felsegelésére.

Hogy mire képes ily egyet közveszély esetén, legyen szabad a zezgedő gyásznapokra hivatkoznom, a midőn a volt magyar országos segélyző négyet 30,000 forintból többet fordított segélyezésre, és azonnal működési tért foglalt mindazon helyeken: népispolák, hőlcsöde, gyermekkert, kórház, közlemezés és a közruházata terén, melyeken a szerencsétlenség folytán megbérelt hatóságai köztevékenység működni megszűnt.

Mind ezek szives méltatását azon tiszteltteljes kérelemmel ajánlom a mélyen tisztelt közgyűlésnek, méltóztatásuk határozatilag kimondani: hogy a magyar szent korona országai veres-kereszt egyete iránt a közgyűlés kiváló érdeklél viseltesik, annak mint hazafias és emberbaráti magasztos czélokra törekvő egyetnek a közgyűlés felügyelete alatt álló területen való minél átalánosabb elterjedését kívánatosnak és üdvösnék tekintti, e czélból mig maga a közgyűlés is az egyet javára alapítványt tesz, egy nagyobb számú bizottságot küld ki kebeléből azon utasítással, hogy e bizottság az egyetnek Budapesten székelő központi választmányával érintkezésbe téve magát, egyrészt a megyei, vidéki és illette városi választmányok, másrészt a főkegyetek szervezését a közgyűlés nevében és megbízásából foganatosítsa.

A midőn a mélyen tisztelt közgyűlést a nemes emberbaráti ügy buzgó támogatására ismételtlen felkérni szerencsém volna, megragadom ez alkalmat, hogy kiváló mély tiszteletnek öszinte kifejezést adjak.

Gróf Károly Gyula.

V i d é k.

Vértés-Léta, 1881. decz. 4.

Az igazat megvallva, egy kissé belefáradva Debreczenben a két heti folytonos házalásba, elgondoltam, hogy üdülést s felfrissülést keresendő, kimegyek valamely kocsizásba és vasárnapra.

Istennek legyen hája, hogy e gondolatom jött és mind inkább azért, hogy isten ezen gondolatomat ténynyé engedte válni s megengedte, hogy e szent napot itt Vértésen és Létán tölthetem el, és pedig azért, mert ez a nap ismét étem azon napjai közé tartozik, a melyekre majd akkor, ha a férfiú tett korszaka véget ér, s a lélek a multba tér vissza, hogy onnan éített édes táplálékát nyerje, mindenkor édes örömmel fogok visszaemlékezni.

A reggel Vértésen ért, hol tiszteletes Bészler Imre ur, mint az itteni egyház derék és közkedveltségű papja megtett minden lehető érdekünkben. Félitizkor istentiszteletra gyűltünk össze, hol prédikálva és pedig elég szép számmal; kihirdettem, hogy a persely a nagy-becskerekiek számára tétetik ki, s azonkívül a tiszteletes ur lakásán e nap elfogadok kegyes adományokat egyházunk számára.

Perselypénz lett összesen 9 frt 49 kr, és pedig e között volt egy öt forintos bankjegy is. Köszönet az ismeretlen nemes adakozónak.

Azután a tiszt. lelkész ur adta át, mint többek adományát, 2 frt 30 krt. És végül egysesek hozták vagy küldték el szives adományokat.

— Beszélnem kell — susogá az ifju türelmetlenül.

— Majd máskor . . . majd máskor, — viszonzá a leány, eltakarva sápadt arcát.

Az ifju nem mert egy szót sem szólni tovább s némán távozott. Valami szörnyű elcsüggedés szállta meg lelkét s mialatt kocsijába vette magát, lehajtott fejével, komoran tért vissza a dálnoki szőlők közt fekvő kerti házába, melyet a gyám évek alkudozás és veszekedés után átengedett neki, tompán morgomaga magában:

— Hát mindnyájan engem tartanak a gyilkosnak? Miudnyájan? A kocsai a kis mezőváros föuteczája felé indult.

— Fordulj a kertek alá! — kiáltott a fiatal ember kocsisára. Aztán, mintha saját kocsisa előtt is mentegetőznie kellene, utána tév:

— Arra közelebb az ut.

III.

Telegdy Ádám a szolgabíró épen akkor lépett be a halottas szobába, mikor Holló Laci távozott. Látta a leverten kitértorgót, látta a fiatal leányt, a mint elfordítja fejét, eltakarja arcát.

— Ah, tehát Lenke is ő reá gyának-szik? . . . Lenke is! Csodálatos érzéseket, a gondolatok egész hullámzó özönét támasztotta föl ez az egy gondolat a fiatal szolgabíró lelkében. Ime, vetélytársa itt áll megbélyegezve, levertve, egy iszonyu gyanu sulya alatt. Te-

mányaikat, kiknek, névszerint: Keresztfalvy Antalné 6 nagyságának, Öreg Tallady István, Kovács István, Nagy Móricz és Bakos Mihály uraknak e helyen is legyen forró köszönet mondva nemeslelkű adományaikért.

A legmeghatóbb jelenet itt Vértésen az volt, mikor az érdemekben őszült, intenfő kegyes 71 éves agg Tallady István elérkezé-nyült lélekkel, könybelábadt szemekkel adta át nagylelkű adományát — 5 frtot — esen szavak kíséretében: „Ilyen esetben én nem állhatom meg, hogy pár garassal ne járuljak e nemes czélra!“

A Vértésen begyűlt összeg 23 frt 79 kr. Ebéd után Létára jöttem át, hol az ifju lelkes időközi lelkész ur: tiszt. Medgyesi Lajos ur, egy igen szép közönséget gyűjtött számomra. Tele volt a templom. Prédikáltam. Prédikálás után a lelkészlakra mentem, hol a perselypénzt megolvassa — 8 frt 48 kr — s egysesek adományát átvéve, Barna Péter urét, a gyűlleket érdemes gondnokát s annak kedves ne-jét, Csukás István urét, ismét egy oly jelenet jött elő, melyhez hasonló életemben velem még nem történt, s taláz ep azért is, mélyen megható s érzékenyen megindító volt reám néve. Két kedves kis leányka áll meg előtem, átnyujtva egy összeggyűjtő papircsomagot ezen szavak kíséretében: „Edes tiszteletes ur, fogadjá e csekélységet, mint a kicsinyek kicsiny adományát.“

E kis ajándékot t. Becske Bertalan buzgó, nemeslelkű leánytanító gyűjtötte rőtöndözve a prédikáció után tanítványi körébe. Köszönet érte a nemeslelkű tanító urnak, ki ily módon is kívánt hatni tanítványa nyamésítésére s a mi szegényegünk felsegelésére.

Nem e pénzüsszeg az, a mi itt én reám rendkívül jól hatott — bár az is szép reám egy iskola kis gyermekeiktől 1 frt 83 kr — hanem azt adták. Igazán itt el lehet mondani: „a kicsinyeknek és caecszópóknak szá-jak és kezek által erősítet meg a te hatalmadat.“

Legyetek áldottak, kedves kis gyermekek s növekedjeteik fel testben é lélekben, isten és emberek előtt való kedvességben.

Ezután a városházház mentünk, hol a város érdemes bírája, Nagy Imre ur, minden lehető igért megtenni érdekünkben.

A presbyter, kurátor és lelkész urak elhatározták, hogy bejárnak házról házra a várost kegyes adománygyűjtés végett. S én azt hiszem, hogy Nagy-Léta lelkes, buzgó lakosai a lehető legnagyobb bőkezűséggel fognak adakozni.

Legalább erre hagy következtetnem egyses ilyen megjegyzése: „a mohamedánoknak is gyűjtöttünk mi 70—80 frtot, hát akkor hogy ne gyűjtenék még többet a mi vérünk-ből való véreknék s a mi hitünk-ből való hitneknek!“

Innen ismét Vértésre jöttem vissza és pedig egyesen Tallady István uramhoz hajtadva, hogy hazánál is megköszönjem nemes adományát annak a férfinak, a ki egyházának már annyit áldozott.

Beszégetésünk közben gyakran elérkeznyedttünk, midőn az isten azon jószágára és szeretére gondoltunk, a melylyel bannünket elhalmazott s beszójtgetésünk állandó visszavisszatérő refrainje mindig csak ez volt: „Nem hagyja el az ur az ő benne bizokat soha!“ Soha! soha! — mondottuk mindketten.

Elválás-unk utolsó percében is ezt rebegettük egymásnak: „soha! soha! sohasem hagyja el az ur az ő benne bizokat!“

Szalay József.

Kálnoky gróf és az orosz politika.

Az orosz sajtó magatartása gróf Kálnoky bucauzása alkalmából nevezetes fordulatot látszik jelezni az orosz politikában. Figyelemre legméltóbb mindenesetre a „Novaja Vremja“ czikke már azért is, mivel tudvaleg épen ez a lap igazított egy ideig a legélelkenben ellenünk. Ha azon szellem, melyben e cikk írva van, az orosz politikát

legdy Ádámnak mitsem kell tennie megbuk-tatására, egy újat sem kell mozdítania, egy szót sem szólnia, csak halgatni, semmit egybet, csak halgatni.

Görcs-rándulással nyul keze hirtelen melléhez s megtapogatott valamit. Egy könyvecske kemény tábláját érintik ujjai.

Igen, ez itt biztoságban van, — gondolja a szolgabíró, — tettek vele, a mit akarok. Senki nem látta, senki sem fogja látni; tölem függ, hogy egy titok örökre eltemetve maradjon. Nem kell valódon seukit, csak e néhány lap papírost elharmvasztani, csak engedni, hogy a sors működjék helyet-tem s Holló Laci el lesz hártva utamból, Holló Laci elveszett!

Összehararapja ajkait s leűrli homlo-káról a veritékcsöppeket, melyek kiűtnek rajta.

— Becstelenség, a mit teszek? — morgomga magában. — Hát mit teszek? Mi köze e naplónak a gyilkossághoz? Tudom én, hogy ártatlan Holló Laci? Tudom, hogy nem működtött itt az ő keze? Mit tudok én? S ha e sorok nem hamvadnak is el, ha oda adom az egész világnak elolvánai, elhiszik, hogy Kele-méry Antal maga ölte meg magát? . . . Ilyen képzelhetlen, ilyen hihetetlen, ilyen rettenetes módon? Hisz én magam sem birom el-hinni . . . Bármint igyekszem megmagyarázni magamnak a kétségbeesett öreg lelkiállapotát, nem birom elhinni.

(Folyt. köv.)

vezető körökben is érvényre jutott és ha azok véleményének visszhangja, — a mi a lap félhivatalos összeköttetésénél fogva valószínű, — akkor semmi sem fog annak utján állani, hogy azon hidegség, mely közöttünk és Oroszország között az utóbbi időben fennállott, bizalomteljesebb viszonyok adjon helyet. Az orosz lap szerint Kálnoky grófnak alkalma lehetett arról meggyőződnie, hogy Oroszország önzetlen szomszédja akar lenni az osztrák-magyar monarchiának, és hogy az orosz nép jó, békés és nem haragtartó. Hiszen magát a népet illetőleg ezen nem is kételkedünk soha. De az sem szenved kétséget, hogy Oroszországban, kivált Moszkvában van egy eddig legelőbb nagy befolyású párt, mely mérték-telen ambíció és elenünk irányuló olthatlan gyűlölet által bizonyára többet ártott Oroszországnak magának, mint nekünk. Ha ezt be fogják látni orosz kormánykörökben és e párttal minden solidaritást megszakítanak, annak mi csak örülhetünk, és Oroszország is meg fog győződhetni, hogy mi is „jó, békülékenyek és nem haragtartók” vagyunk.

Azt mondja továbbá a „Novaja Vremja”, hogy minden hatalmak között Oroszország óhajta leginkább a békét velünk, feltéve, hogy mi rá engedünk a szerződésekre. Nos akkor a béke könnyen fenn lesz tartható, mert mi sem kívánunk semmi egyebet, mint hogy a fennálló szerződések minden oldalról szigorúan megtartsanak. És ha az orosz lap ennek fejében „mérésékelt concessiókat” is felajánl, bizony mi nem kívánunk Oroszországtól semmi concessiót és ezek nélkül is hajlandók vagyunk elfogadni a felajánlott békejót, ha csak arról van szó, hogy igazán és őszintén a béke fenntartására, mindnyájunk nyugodt belfejlődésére fogjunk kezdet. És ha a „N. V.” kijelenti, hogy e határon túl Oroszország „azonban el van határozva érdekeinek és méltóságának megővására”, akkor mi ennek bizonyára utját nem álljuk, először mert mi is elvagyunk határozva erre, másodsor mert mi helyt Oroszország loyálisan ragaszkodik a szerződésekre, és őszintén a béke fenntartásához járul, mi bizonyára sem conflictus keresni, sem arra okot adni nem fogunk.

Es mielőtt a magyar sajtó meggyőződik arról, hogy Oroszországban megszüntek azon irányzatok uralkodni, melyek a magyar érdeket akár directe, akár indirecte fenyegetik, semmi szükség sem lesz a „N. V.” azon felhívására, hogy „a magyar sajtó az Oroszország elleni izgatást szüntesse meg.” A magyar sajtó — és ezt el merjük mondani minden áruvalatáról — sokkal higgadtabb, semhogy ok nélkül okot adna belső békés fejlődésünk bármely megzavarására és sokkal hazafiasabb, semhogy ne örülne ha a magyar állam apró ellenségei, nem fogynak többé a nagy Oroszországra támaszkodó hátra.

vezető körökben is érvényre jutott és ha azok véleményének visszhangja, — a mi a lap félhivatalos összeköttetésénél fogva valószínű, — akkor semmi sem fog annak utján állani, hogy azon hidegség, mely közöttünk és Oroszország között az utóbbi időben fennállott, bizalomteljesebb viszonyok adjon helyet. Az orosz lap szerint Kálnoky grófnak alkalma lehetett arról meggyőződnie, hogy Oroszország önzetlen szomszédja akar lenni az osztrák-magyar monarchiának, és hogy az orosz nép jó, békés és nem haragtartó. Hiszen magát a népet illetőleg ezen nem is kételkedünk soha. De az sem szenved kétséget, hogy Oroszországban, kivált Moszkvában van egy eddig legelőbb nagy befolyású párt, mely mérték-telen ambíció és elenünk irányuló olthatlan gyűlölet által bizonyára többet ártott Oroszországnak magának, mint nekünk. Ha ezt be fogják látni orosz kormánykörökben és e párttal minden solidaritást megszakítanak, annak mi csak örülhetünk, és Oroszország is meg fog győződhetni, hogy mi is „jó, békülékenyek és nem haragtartók” vagyunk.

Azt mondja továbbá a „Novaja Vremja”, hogy minden hatalmak között Oroszország óhajta leginkább a békét velünk, feltéve, hogy mi rá engedünk a szerződésekre. Nos akkor a béke könnyen fenn lesz tartható, mert mi sem kívánunk semmi egyebet, mint hogy a fennálló szerződések minden oldalról szigorúan megtartsanak. És ha az orosz lap ennek fejében „mérésékelt concessiókat” is felajánl, bizony mi nem kívánunk Oroszországtól semmi concessiót és ezek nélkül is hajlandók vagyunk elfogadni a felajánlott békejót, ha csak arról van szó, hogy igazán és őszintén a béke fenntartására, mindnyájunk nyugodt belfejlődésére fogjunk kezdet. És ha a „N. V.” kijelenti, hogy e határon túl Oroszország „azonban el van határozva érdekeinek és méltóságának megővására”, akkor mi ennek bizonyára utját nem álljuk, először mert mi is elvagyunk határozva erre, másodsor mert mi helyt Oroszország loyálisan ragaszkodik a szerződésekre, és őszintén a béke fenntartásához járul, mi bizonyára sem conflictus keresni, sem arra okot adni nem fogunk.

Es mielőtt a magyar sajtó meggyőződik arról, hogy Oroszországban megszüntek azon irányzatok uralkodni, melyek a magyar érdeket akár directe, akár indirecte fenyegetik, semmi szükség sem lesz a „N. V.” azon felhívására, hogy „a magyar sajtó az Oroszország elleni izgatást szüntesse meg.” A magyar sajtó — és ezt el merjük mondani minden áruvalatáról — sokkal higgadtabb, semhogy ok nélkül okot adna belső békés fejlődésünk bármely megzavarására és sokkal hazafiasabb, semhogy ne örülne ha a magyar állam apró ellenségei, nem fogynak többé a nagy Oroszországra támaszkodó hátra.

toztak; fogadják ez uton is legmélyebb köszönetemet. — Debreczen, 1881. december 7-én. Walter Mihály, gazd. s. tanár.

— A margittai kir. járásbírósgát területére nézve január hó 1-től kezdve telekkönyvi ügyekben bírói hatáskörrel ruházta föl az igazságügyminiszter.

— Csiky Gergely bejelenté kilépését a kath. hitről. Csiky az ág. hitvallásra fog áttérni s a mint ez be lesz fejezve, megtartja esküvőjét.

— A hol már korcsolyáznak. Kolozsváron tegnapi nap nyitották meg ünnepelesen a korcsolya saiont. A megnyitáson katona-zenekar működött s a nagy számban megjelent közönség a kezdet örömei szülte buzgalommal hódolt Halifának.

— Új ústököröl ád hirt Wendell, a cambridgei egyetem tanára. Ő ezt november 17-én fedezte fel s azóta tett észleleteit a következőkben foglaljuk össze: Az ústök hossza 185 fok, elhajlás 54 fok, a napközelen 1881. decz. 9-én vonul át; legkisebb távolsága a naptól 42 millió mérföld. Az ústökös e viszonyoknak megfelelőleg decz. végéig gyorsan dél felé halad, az Androméda és a Pegazus csillagképeit keresztlül s e közben egyre távolodik a földtől, úgy hogy fénye egyre halványabb lesz.

— A táviradivatalnokok sürgönyjuttatásának leszállítása. A táviradivatalnokok eddig minden sürgönyvesség, azaz minden husz szavu sürgöny után fél krajczár jutalékot huztak. E jutalékot illetékes helyen leakarják szállítani, vagy egészen eltörölni, mert az e czimén történt kiadások évenként tekintélyes összege rughak.

— A kárpátok körében Tisza Lajos szedgi kir. biztos, a jövő évben Tátrafüred közelében Mühlenbach község területén díszes nyaralót fog építtetni. Az építkezéshez szükséges telekre vonatkozó szerződés, mely Tisza Lajos és Mühlenbach község közt kötöttet, miután a tátrafüredi fürdő és területének jelenlegi bérlelője a szépesi hitelbank és központi takarékpénztár részvénytársaság is belenyugvasást nyilváníttotta az építkezésbe, Szepes megye közönsége által törvényhatósági jóváhagyást nyert. Tekintettel a Tátrafüreden még mindig mutakozó lakás hiányra, Tisza Lajos példáját számos vagyonos főúr szándékozik követni s a magas kárpátok tövében az ottani két fürdő közelében több díszes nyaraló építését tervezik.

— Harmincz fehér ló. A közélő cári koronázás ünnepélyére a petervári udvarmester 30 hófehér lovat vásárolt meg külföldön, melyeket már Moszkvába is szállítottak, minthogy tudvalevőleg ott fog lefolyni a koronázás.

— Vérről kevert méz. Az aszanti-i király kétszáz fiatal leányt ötletet meg s ezeknek vérvél nedvesítette meg a palotájához szükséges meszet. A benszülöttek védméle alakult londoni egylet megkereste e vérfa gyászott ügyben az angol gyarmat-miniszter, a ki már meg is tette az intézkedéseket, megtudandó, hogy mennyiben van alapja a meszeszerű rémes históriának.

— Elfogott spanyol kém. A napokban a komáromi várban egy spanyol kémét fogták el, egy poroszló ma reggel felhozta Budapestre s átadta a főkapitányságnak. A kém elfogatásáról a következő részleteket írhatjuk: A komáromi várban tegnapi nap két tiszt egy uriasan öltözött idegent vett észre, ki írónal kezében egy papírosra valamit rajzolgatott. Midőn a tiszt az idegen felé közeledtek, ez a papirt hirtelen zsebébe rejté s el akart sompolyogni, de a tisztnek nyakon csípték. Az elfogottat katonai hatóság e é állították, a hol azt vallotta, hogy őt Don Miguel Riverának hívják, spanyol alattvaló és hogy a spanyol hadseregben kárpátot rangot viselt, innen azonban megszökött. Don Miguel zsebeit kikukatták és azokban az egész var részletes leírását és rajzait megtalálták. Hogy ezekkel mit szándékozott tenni, nem akarta megmondani. A komáromi katonai hatóság a spanyol kémét az ottani városi rendőrkapitányságnak adta át, honnét ma kellő felügyelet alatt Budapestre szállították.

— Ellopott holttest. Londonból írják, hogy Duuecht-House-ban, Aberdeen mellett, Skóciában, a Cranford grófok székhelyén a mult csütörtökön azt fedezték fel, hogy a mult decz. 13-án Flórenczen elhunyt William-Crawford-Lindsay gróf holttestét a családí sírboltból kilopták. Azt hiszik e kegyetlenséget azért követték el, hogy a családól a holttest visszashoztatásával pénzt csikarjanak ki. Ez történt évek előtt Amerikában a gazdag Hewarth holttestével. Crawford gróf nemcsak Anglia egyik leggazdagabb peerje, hanem egyik leg tudományosabb fia volt. A kriptába már valószínűleg május előtt törtek be s pedig egy roppant zivataros éjjel. A tolvajlás annál meglepőbb, mert a kriptá szilárd márványból épült s nagy munkába került, míg a holttesthez juthattak. Az elhunyt lordnak neje volt és fától akarnak a tolvajok pénzt csikarai.

— Stojkovic Arzénól. A megválasztott szerb metropolitáról a következő életrajzi adatokat olvassuk: Született 1804-ben Mokrinban, Torontálmezejében. Atyját 1815-ben szentváni lelkészé választották, s ekkor Arzén a mokriai elemi iskolába lépett; a gymnasium ot osztályát Szegeden végezte el kitűnő sikerrel. A preparandia 2 osztályát Nagy-Zomborban végezte 1821. és 1822-ben, 1823-ban Temesvárra ment, gym. tanulmányait befejezte, 1824. és 1825-ik évben a verseczi papnevelő intézetbe lépett, majd a következő két év alatt a philosophiát hallgatta Szegeden, míg a két évi jogi tanulmányok 1828. és 1829-ben Budapestben végezte kitűnő sikerrel. Jeles tehetsége által felünn Nákó Arzén rakoviczi archimandritának, a ki fölszólította,

hogy nem lenne-e hajlandó a szerb egyházi szerzetbe lépni? Stojkovic Arzént ennek folytán Stratimirovics akkori metropolita fölvette a szerzetes rendbe és 1830. évi márcz. 22-én szerzetessé avatták. 1833-ban archidiacon s 1835-ben protosingel lett. 1839. évben rakoviczi archimandritának nevezték ki, s mint ilyen, a rakoviczi kolostor igazgatója volt egészen 1843-ig. Ez év május 27-én áthelyezték Görögországba, hol szintén mint kolostori igazgató működött. 1844-ben a bácskai diocezesnek administratora lett, s ez állásában megmaradt egészen 1852-ig. — Stojkovic Arzén 1868-ik évben kapta meg a Ferencz József rendet és Masirevics patriárcha halála után ideiglenes szerb egyházi adminisztrátorrá és ugyanakkor császári királyi belső titkos tanácsossá nevezték ki, 1872-ben visszatért diocezeziába s ekkor a Ferencz J. rend nagykeresztjével tüntették ki. Az 1874-ik évben összeült kongresszus július 28-án egyhangúlag patriárhává választotta, azonban a választás felső jóváhagyással meg nem erősítettén, újabb választást rendeltek el. Stojkovic ekkor is tagja volt a kongresszusnak, mely ez alkalommal 1875-ben Iváckovic Prokopot választotta patriárhának.

— A Magyar-Francia biztositó részvénytársaság életosztályához 1881. év november hóban benyújtott 363 darab ajánlat 828.600 ft. tőkéről, kiállított 283 darab kötvény 630.600 ft. tőkéről. Mióta az életosztály működését megkezdte, azaz 1880. február hó 1-től kezdve 7312 darab 17.370.512 ft. 12 kr. tőkéről szóló a ánlát 16n benyújtva és 6172 darab kötvény 14.856.112 ft. 12 kr. tőkéről kiállította.

— Kauiman és Simon hamburgi cégnek lapunk mai számában lévő hirdetésére különösen felhívjuk a közönség figyelmét. Oly eredeti sorjegyekről van itt szó, a melyeknek sorolása oly gazdagon van főnyereményekkel ellátva, hogy abban nálunk is élénk részvétel remélhető. Ezen vállalat teljes hitelt érdemel, a mennyben mellette a legjobb állami kezesség s a nevezett hazánk számos nyeresémi pontos kiütése körül teljesítet szigorú eljárása szól.

— Érdekes. Id. Hecker Samuel hamburgi bankár és váltó-üzlet-tulajdonosnak lapunk mai száma hirdeti oldalán lévő szerződés-írását. Ezen ház. írt és a környékön név összegpontossá és dískrát kiütése által oly jó hírnevet szerzett magának, hogy mai hirdetésére mindenkit már e helyen is figyelmeztetünk.

— Husarak megállapítja s bejelentve 1881. decz. 7-től 14-ig következők: 44 kr. Magyar Gábornál dedó-utca 125 sz. a. Rác Györgynél czeglédutca 2599. csapóutca 10. sz., 48 kr. Magyar Gábornál piac 1-6 székben, Szentesi Istvánnál piac 2-ik székben, s végre Nagy Józsefnél piac, 3-dik székben. Minden többi bejelentett mérsárszékben pedig 46 kr. Debreczen, 1881. decz. 6 án. Debreczen város kapitányi hivatala.

Kőbányai sertésüzlet
A sertéskereskedelmi csarnok távirati jelentése. — decz. 6.

Az üzlet élénk. Magyar öreg nehéz 56 1/2 kr. fiatal nehéz 57—58 kr. közép 57—57 kr. könnyű 57—, szedett közép 54—55, könnyű 53—54, romániai bakonyi közép 56 1/2—57 kr. átmeneti, eredeti nehéz 53—51, átmeneti, könnyű 51—53 átmeneti, szerbiai nehéz 56 1/2—57, átmeneti, közép 54 1/2—55 1/2, átmeneti, könnyű 53—54, átmeneti.

Piaci árak nov. 15-én.

1 hectoliter buza	8.30—8.94
1 „ kétézeres	6.66—7.32
1 „ roz	5.04—5.70
1 „ árpa	2.94—3.58
1 „ zab	2.44—2.94
1 „ tengeri	3.10—3.74
1 „ köles	5.46—6.10
1 „ köles kása	10.16
1 „ zsák burgonya, 50 kilog.	1.50
100 kilo szalonna	56, 56 1/2, 57.
100 kilo hajt	56, 56 1/2, 57.

A budapesti terménycsarnok távsürgönye.
Budapest, decz. 6.

A készáruüzletben a mai gabonátözdén jelentékeny üzlet fejlődött. Szilárd irányzat mellett mintegy 25000 mmáza buza került forgalomba, átlag 10 kral magasabb árak mellett.

Legmagasabb ár volt 76.2 k. tiszavidéki buzáért 12.60 ft, legkisebb ár pedig 75 k. északmagyarországi buzáért 11.50 ft.

Hivatalosan jegyztetett:
Szokvány buza tavaszra 12.40—12.45.
Bánsági tengeri május—júniusra 1882. 7.16—7.19.
Szokvány zab tavaszra 8.25—8.30.

Sorshuzás.
— Az 1864-ki államsorjegyek f. é. december 1-én megejtett húzása alkalmával következő sorozatszámok buztak ki: 411 528 547 710 1551 1554 1729 2110 2270 2348 2552 2997 3172 3789. Ezek közül nyertek 200,000 frtot 1554 sorozatsz. 49 sz. 20,000 frtot sorozatsz. 2348 sz. 98, 15,000 frtot sorz. 2348 sz. 47, 10,000 frtot sorz. 710, sz. 61, 5,000 frtot sorz. 2270 sz. 98, sorz. 3789 sz. 1, 2000 frtot sorz. 411 sz. 94, sorz. 1551. sz. 15, sorz. 3789 sz. 95.

Legujabb.
A „Debreczeni Ellenő” eredeti táviratai.
(A Magyar távirati iroda eredeti sürgönyei.)
Budapest, decz. 7. (Érk. d. u. 2. ó.)
A képviselőház állandó igazoló bizottsága igazolta Orbán Balázst, a berettyóújfalusi kerület képviselőjét a szokásos 30 nap fenntartásával. A képviselőház pénzhgyi bizottsága mai ülésén megkezdett a közmunka és közlekedési miniszterium költségvetése. — A költségvetés a rendes kiadásoknál 1.070,275 frt, az állami vasutaknál 1.363,340 frt, nyugdíjknál 1.480,000 és a beruházásoknál 15,399,835 forint többletet mutat fel az 1881-iki költségvetéssel szemben.

Karlócza, decz. 7. (Érk. d. u. 2. ó.)
Stojkovic választásának megsemmisítését biztosnak hiszik. A Miletics párt zöme ez esetben Zsvkovic püspökre készül szavazni.

Bécs, decz. 7. (Érk. d. u. 2. ó.)
A külügyminiszteriumban a keleti akademia újjászervezését tervezik; az arab és perzss nyelvek tanulása megszűnik, helyettük szerb és orosz nyelv fog előadtni.

Bukarest, decz. 7. (Érk. d. u. 2. ó.)
A Románul írja: idegenek és az egész diplomatiái kar bizonyíthatják, hogy mily csekély hatást tett az osztrák-magyar kormány diplomatiái rendszabánya.

DEBRECZENI SZÍNHÁZ.
III. bérlet 13. szám,
Csütörtökön, decz. 8-án.
A cigány.
Népszínmű 3 felv.
Felelős szerkesztő: Kutas Imre.
Főszerkesztő: Vértesi Arnold.

